

"PEL JUNY LA FALÇ AL PUNY" "DESPRÉS DEL SEGAR VE EL BATRE"

En el moment d'escriure aquest article, a principis d'abril, sembla que, amb seguretat, per la primera quinzena del proper mes de juny es celebraran les eleccions municipals (un refrany diu: "Pel Juny la falç al puny").

A hores d'ara se suposa que els partits polítics van fent el pre-escalfament de motors; estan preparant la campanya electoral, una campanya que, en alguns aspectes, em fa pensar en un gros mercat. Els partits polítics i els polítics que els representen iran a la recerca del vot com si fos quelcom per comprar o vendre, exposant en els seus aparadors la camisa i la jaqueta que els són propis i a la rebotiga portaran la que més convingui, representant l'obra de teatre amb els mateixos actors, sigui drama o comèdia. És que la política municipal, per molt greu que ens sàpiga, cada vegada és més semblant a un teatre, un mal teatre, que es preocupa més de la quantitat que de la qualitat, essent més vulgar, més fals, més aparent i menys profund.

Els polítics han volgut esdevenir prínceps i han desplaçat els principis. Si nosaltres, els electors, volguéssim posar ordre a aquest desgavell hauríem de començar posant interrogants on abans hi havia asseveracions.

Els nostres polítics sembla que practiquin el vol sense motor per sobre de la política. No baixen a terra per no enfangar-se els pantalons però tampoc no volen gaire amunt perquè els agrada que els vegin.

Els programes i ideologies són cada cop més simples i estúpids, carents de tot tipus d'humanitarisme. De fet no pot ser d'altra manera, perquè humanitarisme i política s'exclouen en el fons; ambdues coses són necessàries, però servir-les al mateix temps és quasi impossible. La política exigeix el partit; l'humanitarisme prohibeix el partit.

El futur polític sembla perfilar-se amb tota claredat, puig l'evolució política d'avui i de demà sols afecta la superfície. L'esquerra no té res que la diferenciï en els seus objectius i mitjans que per "les municipals" el que compta, de veritat, no és el partit sinó les persones, les seves, naturalment! S'intentarà de protegir alguns sectors, que els són addictes, pel seu vot; però pot haver-hi el risc de què altres sectors de la població esdevinguin marginats o perjudicats, com per exemple: consumidors, contribuents,... i que llavors els sectors, diguem-ne protegits, es converteixin en "La cova d'Alí Babà".

Caldrà també preguntar-nos si en les properes "municipals" elegirem els nostres representants polítics o un consell d'administració amb un director-gerent al front de l'equip, és a dir, un alcalde assalariat amb dedicació exclusiva, perquè si fos així hauríem de suprimir la paraula "Ajuntament" i reemplaçar-la per "Casa de la Vila, S.A."

De continuar així, la gran majoria de gent quedaria tan decebuda que hauria de cercar noves o velles formes de govern municipal o estatal, que res tindrien a veure amb el "joc democràtic", ja que alguns polítics aprofitant l'ocasió d'immaduresa política d'amples sectors ciutadans i per tant fàcilment manipulables, sembla que interpretin el paper de primers actors de "La Divina Comèdia" de Dante Alighieri. Així d'un servei voluntari i altruista al poble se'n fa un "modus vivendi".

És evident que avui en dia la raó política no es troba en el lloc on es troba el poder. És necessari, doncs, que existeixi una aflluència d'intel·ligència i intuïció en cercles no oficials si es vol evitar de mal a pitjor. El fet de què totes les persones majors d'edat, amb algunes excepcions, tinguem dret a vot i per tant l'oportunitat d'elegir els nostres representants polítics i que la política, en general, estigui, per dir-ho d'alguna manera, de rebaixes, vol demostrar que la idea pot deformar-se i degenerar en un abús.

Carles Gispert i Batlle

PAGAR I CALLAR

1) "El dimarts de la setmana passada vaig ser condemnada en un judici, per no haver volgut pagar un recàrrec d'unes cent pessetes a un revisor de la RENFE".

"Tot va començar un dia de juliol de l'any passat a l'estació de Sants, quan dues amigues meves i jo vàrem pujar al tren sense bitllet. A la finestreta hi havia tanta cua, i avançava tant a poc a poc que, o perdiem el tren, o pujàvem sense bitllet. Ens vam decidir per la segona alternativa".

"Un cop a dalt del tren, ens vàrem instal·lar i ens disposàrem a esperar que passés el revisor. Quan aquest va arribar, ens va dir que havíem de pagar recàrrec. Nosaltres ens vàrem negar a pagar-lo, ja que consideràvem que la culpa no era nostra. L'home ens contestà que o pagàvem, o hauríem de baixar a la propera parada. Nosaltres que res, que això no ho podia fer. Bé, després d'unes quantes paraules més, el revisor ens demana el DNI. Jo sóc l'única a donar-lo. L'home s'apunta les dades i diu que ens denunciarà. Em torna el carnet i segueix el seu camí".

"Ara, agafa't fort. Saps quina sentència m'han posat? UNA PESSETA DE MULTA I 24 hores d'arrest domiciliari".

"Ahir vaig complir la condemna, i la meua mare va anar a buscar-me un policia, doncs sense ningú que et vigili no val".

2) "En general, els rebuts que pago a la telefònica puguen de 4.000 a 8.000 pessetes. Però l'última vegada m'han cobrat 18.000.

"Confiant que es tractaria d'una equivocació, vaig anar a reclamar a la companyia i els vaig demanar una relació de les trucades que m'havien registrat durant aquell període. Em van contestar que no podien donar-m'ho, que ho havia de demanar per escrit i que estava perdent el temps, ja que era molt llarg, costós i complicat".

"M'ho varen pintar tan negre, que vaig abandonar. El problema és que em varen deixar amb l'interrogant de saber si jo havia trucat a Nova York alguna vegada".

3) "Quan em va tocar el torn per pagar les contribucions, vaig demanar al cobrador que hi havia a la taula si podia pagar amb un taló. Em va dir que no, que sols acceptaven diners en efectiu. Com que ja m'ho esperava, havia vingut preparat i vaig pagar el que em corresponia, amb bitllets".

"Al girar-me per marxar, vaig veure un de la colla del «si no fos...» que feia cua. Ens vam saludar i vam posar-nos a xerrar, esperant que a ell li arribés l'hora".

"Dues posicions per davant del meu amic, hi havia un "senyor" d'aquest poble, que vaig entendre que demanava per pagar en xec. El mateix cobrador que m'havia atès a mi, li va respondre que no hi havia cap problema".

Aquestes petites històries succeïren entre aquest any i l'any passat. Les tres són totalment reals i les he exposat tant fidelment com m'ha estat possible, tal com a mi em foren comunicades.

P. Juhé